

kommet, særlig dem, der kom fra det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds, at jeg, selv om Lovforslaget ikke ophøjes til Lov i Dag, forventer, at det skal kunne lykkes at opnaa Enighed om denne Sag, uden at Forsinkelsen medfører en yderligere økonomisk Forværring for Befolkningen.

Indenrigsministeren (Rode): Paa min Anmodning til det høje Ting om hurtig og velvillig Behandling har jeg nu faaet Svar i de ærede Ordføreres Udtalelser. I alle disse Udtalelser, ogsaa dem, der blev fremsat af de to første ærede Talere, fandtes Ordene hurtigt og velvilligt, men om Karakteren af den hurtige Velvillie, som Sagen vil blive Genstand for, kan man have sin Mening efter at have hørt disse Talere. Jeg i alt Fald har den Opfattelse, at hvis der skal komme noget Resultat af Behandlingen i Udvalget, maa den Velvillie, der der vises, være en anden end den, der er udtrykt gennem Ordføreres Udtalelser. Nu ligger altsaa Sagen i dette høje Tings Haand, og Tinget vil faa Ansvar for dens Fremme.

I disse Udtalelser er det for mig karakteristisk at se den overmaade store Forskel, der er paa Arten og Graden af de Betænkkeligheder, som møder dette Lovforslag, og den overmaade hurtige Forstaaelse, som mødte et Lovforslag, der sikrede Grundejernes Interesser. Da var der ingen Betænkkeligheder, da talte man ikke om Indskrænkning af Ejendomsretten, skønt i Sandhed ogsaa Bestemmelsen om, at Prioriteter ikke maatte opsiges, var et Indgreb i Prioritetsejernes Interesse, for hvem det i høj Grad kunde være ønskeligt at have deres Kapitaler fri til Anbringelse under disse Forhold, hvor der er Muligheder for at anbringe Kapitaler med stort Udbytte, men som ved Lovforslaget blev afskaaret derfra. Det ærede Medlem (Jørgen Berthelsen), som førte Ordet paa Venstres Vegne, pegede paa, at der i det nævnte Lovforslag er givet Justitsministeren en Bemyndigelse til i visse Undtagelsestilfælde at frigive Kapitalen, hvis det er nødvendigt. Saavidt jeg erindrer, blev det paa det Møde med Repræsentanter for de forskellige Grundejerorganisationer og Kreditinstitutioner, Sparekasser og Banker, hvor Fornyelsen af Loven, inden et Lovforslag derom sidste Gang forelagdes, blev drøftet, af Justitsministeren oplyst, at man slet ikke eller i alt Fald kun i et enkelt Tilfælde havde tilladt en saadan Undtagelse, idet Anmodninger i saa Henseende kun havde foreligget i ganske forsvindende

Grad. Nej, den Gang der var Tale om dette Forhold, var der ingen Betænkkelighed til Stede, da kunde man hurtigt gennemføre Sagen, skønt den var lige saa ny som den Sag, det nu gælder.

Det er for mig ogsaa karakteristisk, naar jeg ser paa den Maade, hvorpaa dette høje Ting tager mod denne Sag, at i vore Nabolande har dette Forhold kunnet ordnes uden Vanskelighed. I Norge blev Forholdet ved kongelig Anordning allerede i December 1915 ordnet paa en skrapere Maade, end her foreslaas, og et Lovforslag blev derefter i Februar 1916 forelagt for Stortinget, og de Indvendinger, som mødte Forslaget, gik ikke i Retning af at svække dets Styrke, men tværtimod at skærpe den. I Sverige er der ved kongelig Anordning i Gaar truffet Foranstaltninger til at regulere Huslejen. De samme Tilfælde, som har gjort dette Forhold nødvendigt i Norge og Sverige for de store Byers Vedkommende, gør det ogsaa nødvendigt her. Men Forskellen paa den Behandling, disse Forslag har faaet her og i de andre Lande, er for mig et nyt Vidnesbyrd om, at Konservatismen i Danmark staar i et sjældent fremmed Forhold overfor Befolkningen; det er en sjælden Overklassekonservatisme, og derfor har den heller aldrig været i Stand til at kunne trænge frem, som den har kunnet det i de andre Lande.

Jeg tror, som sagt, at den Velvillie, man har lovet mig, maa faa et andet Udtryk, hvis der overhovedet skal komme noget ud af dette Lovforslag, og jeg gaar til den Forhandling, som kommer, med meget stor Skepsis efter de Udtalelser, der er fremkommet fra de to største Partier. At jeg gaar dertil med meget stor Skepsis, skal selvfølgelig paa ingen Maade forhindre mig i at være til Rede under Forhandlingen og gøre alt, hvad jeg kan, for at denne Sag kommer frem; men at afsvække den saaledes, at den bliver betydningsløs, eller at føre Principper ind i den, hvorved man snarere vilde forværre Forholdene, saaledes som antydtes i de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem (Poul Rasmusen), der talte for Højre, det vil jeg ikke kunne være med til.

Det ærede Medlem, som førte Ordet for Venstre, sagde, at han frygtede for, at dette Forslag snarere vilde hemme end fremme Byggeriet. Hvis dette var rigtigt, vilde det være en haard Kritik over Lovforslaget; saa burde det i Virkeligheden ikke vedtages, men Forslaget tager slet ikke Sigte paa Byggeriet og vil hverken